

[Finansministeren.]

den koster ca. 2 Mill. Kr.; og jeg er meget utilbøjelig til at fravige den Beslutning, vi tog med velberaad Hu i 1922, at den første Periode skulde vare 3 Aar, og dernæst skulde vi gaa over til de længere Vurderingsperioder, de fem Aar.

Dette Forslag er, som sagt, kun en Lejlighedsforanstaltning, idet jeg har ment at burde følge Over-Skyldraadet i dets Anbefaling af at aabne denne Ventil for de Ubilligheder, der kan være opstaaet i Mellemtiden. Ønsker man det ikke, bliver man jo ved den nu gældende Lov; men jeg vil, som sagt, ikke være med til i Anledning af Behandlingen af dette Lovforslag at gaa til en Forkortning af Vurderingsperioden eller gaa til en Beslutning om en almindelig Omvurdering.

Pinholt: Som Resultat af de Forhandlinger, der er ført her om dette lille Lovforslag, forekommer det mig, at man kan fastslaa, at der mellem Ordførerne har været en Erkendelse af, at Priserne har været vigende, og at der i Virkeligheden er Uligheder ved Vurderingen til Ejendoms-skyld, som bør rettes. Hovedformaålet synes jeg, her jo er dette, at man gaar ind paa den gamle Vurderingsmetode og ved Omvurderingerne vurderer paa det Prisgrundlag, der er til Stede den Dag, Vurderingen foretages. Det er det, man ønsker for Øjeblikket, og det er det, dette lille Lovforslag tilsigter; og hvis man kan enes om, at det er rigtigt, er der dog Forhaabning om, at man kan enes om, under hvilke Former det skal foretages, og hvad der skal knyttes dertil. Jeg vil derfor, naar Forhandlingen er gaaet til Ende, fremsætte Forslag om, at Sagen henvises til et Udvalg, i hvilket jeg haaber, at man da hurtigt kan behandle og muligt komme til Enighed om, hvad der skal ske, idet jeg dog har forstaaet, at man fra alle Sider er klar over, at der er Ejendomme, som ligger med for høj Vurdering, set i Forhold til de nuværende Prisforhold, og at der er andre, som ikke gør det, hvorfor en procentvis Nedsættelse vilde være uheldig. Det er jo saaledes, at Vurderingen til Ejendomsskyld og i det hele taget alle Vurderinger er Menneskeværk og selvfølgelig belastet med Skrøbeligheder, og disse giver sig særlig stærkt Udslag i Tider, hvor der er særlig stærk Op- eller Nedgang i Priserne. Jeg skal derfor anbefale, at man saa hurtigt som muligt giver sig til at behandle Sagen i et Udvalg, idet jeg tror, at mange af de Forhold, som her drøftes, egner sig i høj Grad for Udvalgsbehandling.

Lundberg: Den højtærede Finansminister udtalte, at han vilde ikke være med til denne idelige Forandring af Forholdene; nu havde vi faaet disse femaarige Vurderingsperioder, og saa skulde de blive staaende. Selve dette Lovforslags Fremkomst er imidlertid Vidnesbyrd nok om, at Finansministeren mener, at en femaarig Periode i alt Fald under de nuværende Forhold er for lang. Formaålet er jo at ændre ved det, saaledes at der ikke opstaaer for store Urime-ligheder, inden de fem Aar er gaaet. De to foregaaende Vurderingsperioder var kun paa tre Aar, og derfor var det ikke saa urimeligt, om man netop under disse Forhold — forhaabentlig kommer vi en Gang ind i mere normale Forhold — sagde: Vi tager endnu en Gang en treaarig Periode, saa kan vi altid se, hvordan det gaar bag-efter. Det, vi er noget betænkelige ved, er, at naar de paagældende selv skal betale for Omvurderingerne, kan det svare sig for den store Besidder at faa foretaget Omvurdering, men for den, der sidder med en lille Ejendom, er det straks betænkeligt, naar en Omvurdering skal koste saa og saa meget, det vil maaske blive mere, end han kan spare i Skat; ifald Ansættelsen bliver nedsat. Vi har derfor ønsket at komme en anden Vej ud. Jeg er klar over, at alle disse Problemer egner sig bedst til Forhandling i et Udvalg, og der er jo ogsaa fra anden Side end vor krævet Udvalgsbehandling.

Finansministeren (N. Neergaard):

Det er kun en enkelt Bemærkning, jeg ønsker at gøre. Fra flere Sider har man, forekommer det mig, gjort for meget ud af den lille Hensigtsmæssighedsforanstaltning, jeg har foreslaaet; naar alt kommer til alt, er det jo kun at vende tilbage til, hvad vi havde før 1922, en Ordning, der, før de ganske exceptionelle Forhold indtraadte, saa vidt jeg ved, ikke gav Anledning til større Klager og større Ulemper (Olufson: Jo!). Jeg tror det ikke, men i hvert Tilfælde har jeg, og det vil jeg særlig gøre opmærksom paa, netop foreslaaet, at der ikke skulde foretages nogen egentlig Forandring ved den Lov, vi fik i 1922, med Hensyn til dette, men kun en forsøgsvis Foranstaltning, som skal gælde indtil den 1. Januar 1932, man kan saa i den Tid gøre sine Erfaringer og se, om det medfører Ulemper eller ikke, og derefter tage endelig Stilling til, om selve Loven skal forandres. Der er og bliver nu noget abnormt ved dette, at vi for Grundskyldens Vedkommende vurderer efter Værdien i Vurderingsøjeblikket og for Ejen-